

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów
Wspólnotowych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Dietkow

Protokolant Katarzyna Bobrowska

po rozpoznaniu na rozprawie 28 grudnia 2018 roku w Warszawie

sprawy z powództwa **A. spółka akcyjna imienia T.A.**

przeciwko **K. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie**

o ochronę prawa z rejestracji znaku towarowego, zaniechanie niedozwolonych działań,
zapłatę i usunięcie skutków czynów nieuczciwej konkurencji

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 12.497,00 PLN (dwanaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Ewa Dietkow

Uzasadnienie

W pozwie złożonym 3 lipca 2018 roku powód .A.Spółka Akcyjna imienia T.A. w Natavan (Republika Azarbejdżanu) wniósł o:

1. zasądzenie od pozwanego K. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie kwoty 100.000,00 EUR tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku dokonania przez powoda czynu nieuczciwej konkurencji oraz naruszenia znaku towarowego objętego ochroną na podstawie art. 296 pkt 1 ust. 1 p.w.p.,
2. nakazanie pozwanemu zaniechania naruszeń w postaci bezprawnego oznaczania znakiem towarowym „Grante” wprowadzanych przez siebie do obrotu produktów, w szczególności soków i napojów owocowych na podstawie art. 296 pkt 1 p.w.p.,
3. wydania przez pozwanego bezpodstawnie uzyskanych korzyści ze sprzedaży towarów oznaczonych znakiem towarowym „Grante” na podstawie art. 296 pkt 1 p.w.p. w kwocie 20.000,00 PLN – kwota uzupełniona 22 sierpnia 2018 roku,
4. zobowiązanie pozwanego do usunięcia skutków jego niedozwolonych działań na podstawie art. 18 pkt 1 ust. 2 u.z.n.k. poprzez:
  - a. zaprzestanie produkcji i sprzedaży własnych produktów, a także konfekcjonowania produktów – w szczególności soków i napojów owocowych – z wykorzystaniem znaku towarowego „Grante”,
  - b. usunięcie wytworzonych przez siebie produktów oznaczonych znakiem towarowym „Grante” ze wszystkich sklepów i magazynów oraz ich utylizację,
  - c. usunięcie wizualizacji opakowań produktów „Grante” i wszelkich odniesień do znaku towarowego „Grante” ze stron internetowych [http://www.\(...\).pl](http://www.(...).pl), [http://www.\(...\).pl](http://www.(...).pl) oraz profilu sokigrante umieszczonego w portalu społecznościowym „Facebook”,
5. zobowiązania pozwanego na podstawie art. 296 pkt 1a p.w.p. do umieszczenia oświadczenia na stronach internetowych [http://www.\(...\).pl](http://www.(...).pl), [http://www.\(...\).pl](http://www.(...).pl), w ramce czerwonego koloru, czcionką Times New Roman o rozmiarze 14, o następującej treści: „Znak towarowy „Grante” należy do A. Spółki Akcyjnej imienia T.A. z siedzibą w Republice Azerbejdżanu i jest zarejestrowany w Rejestrze Światowej Organizacji Własności Intelektualnej pod numerem 1268434.

Oświadczenie to zostaje złożone wskutek prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie” – w ciągu 14 dni od uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Pozwany K. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny:

Urząd Patentowy RP decyzją z 29 czerwca 2016 roku odmówił powodowi udzielenia tymczasowej ochrony znaku towarowego słowno-graficznego Grante zarejestrowanego 15 października 2015 roku w WIPO pod numerem 1268434 – dowód – tłumaczenie decyzji k. 108-109, decyzja k. 109 verte. Urząd Patentowy RP decyzją z 16 marca 2017 roku potwierdził całkowitą odmowę tymczasową i odmówił powodowi ochrony znaku towarowego słowno-graficznego „Grante” – dowód – tłumaczenie decyzji k.110-111, decyzja k. 111verte. Światowa Organizacja Własności Intelektualnej (WIPO) wpisała zastrzeżenie, że rozszerzenie rejestracji znaku towarowego z 15 października 2015 roku na P. nie nastąpiło wobec całkowitej tymczasowej odmowy udzielenia prawa ochronnego (wpis w WIPO 11 sierpnia 2016 roku) oraz potwierdzenia całkowitej tymczasowej odmowy na podstawie Reguły 18ter (3) – wpis w WIPO 10 sierpnia - 2017 roku – dowód informacja WIPO k. 113, tłumaczenie k. 112. Powód zawarł z pozwanym 6 lipca 2012 roku umowę sprzedaży towarów zgodnie z zamówieniem – kopia umowy k. 114-119, okoliczność niekwestionowana przez powoda. W 2016 roku strony zakończyły współpracę – bezsporne. Pozwany wprowadza do obrotu soki owocowe Grante – bezsporne. Sprzedawane przez pozwanego produkty są reklamowane na stronie [http://www.\(...\).pl](http://www.(...).pl) oraz na stronie [http://www.\(...\).pl](http://www.(...).pl), na portalu społecznościowym pozwanego, a także sprzedawane za pośrednictwem sklepów internetowych [https://www.\(...\).pl](https://www.(...).pl), [https://www.\(...\).pl](https://www.(...).pl) – dowód – fotografie stron wykonane 3 lipca 2018 roku k. 32-48, bezsporne.

Sąd Okręgowy dokonał oceny materiału dowodowego:

Zgodnie z przepisami art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. strona zobowiązana jest dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowody. Ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła spoczywającego na niej obowiązku - wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 1999 roku I CKN 415/99. Skutkiem niewykazania przez stronę prawdziwości jej twierdzeń o faktach, ale tylko

istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia strony zasadniczo nie będą mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia sporu. W myśl ogólnych zasad procesowych na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających dochodzone roszczenie - wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1997 roku, II CKN 531/97, zaś na stronie pozwanej obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje - wyrok Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2006 roku IV CSK 299/06.

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c. ustalone zostały w oparciu o zaoferowany przez strony - w terminach wyznaczonych w art. 217 § 2 k.p.c. Złożyły się nań dowody z dokumentów, wydruków ze stron internetowych i fotografii, których autentyczność nie była kwestionowana.

Powód nie przedstawił dowodów na okoliczność prowadzenia działalności polegającej na sprzedaży produktów tych samych lub podobnych do wprowadzanych do obrotu przez pozwanego. Nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na to, że jest obecny na rynku (...), na którym ma pozycję zasługującą na ochronę oraz że działania pozwanego w sposób bezpośredni naruszają jego interesy gospodarcze.

Powód ma obowiązek powołać w pozwie wszystkie dowody i twierdzenia stanowiące podstawę żądań pozwu i mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, czemu nie sprostał.

Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego na podstawie art. 248 k.p.c. do złożenia informacji o pochodzeniu, sieciach dystrybucji towarów i wysokości uzyskanych z ich sprzedaży cen. Powód cofnął wniosek o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji na podstawie art. 286¹ pkt 1 p.w.p., a zatem nie było podstaw do zobowiązania pozwanego do udzielania informacji na podstawie art. 248 k.p.c.. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia są informacje o sieciach dystrybucji towarów wprowadzanych do obrotu przez pozwanego w tym do sieci (...) i (...) i wysokości obrotów.

Sąd oddalił wniosek powoda o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania, które zostało zawieszone przez Urząd Patentowy RP numer RP Z.461239. Postępowanie to dotyczy ochrony znaku towarowego słownego Grante ze zgłoszenia E, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Zdaniem Sądu postępowanie które zostało zawieszone przed Urzędem Patentowym nie toczy się pomiędzy stronami niniejszego procesu i nawet jeśli zostanie podjęte i zakończy się to dotyczy zgłoszenia innego podmiotu o ochronę słownego znaku Grante, a nie powoda. Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie zależy od uprzedniej decyzji organu administracji publicznej – art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomii, marketingu, reklamy lub badania rynku i opinii publicznej na okoliczność ustalenia

rozpoznawalności, skojarzeń, siły rynkowej oraz wartości znaku towarowego „Grante” gdyż opinia biegłego nie służy ustaleniu rozpoznawalności siły rynkowej, skojarzeń i wartości znaku towarowego. Powód powinien przedstawić dowody osobowe lub z dokumentów na potwierdzenie faktów, które uprzednio powinien przedstawić – art. 258 k.p.c. Powód w pozwie nie przedstawił jakichkolwiek okoliczności faktycznych dotyczących rozpoznawalności, skojarzeń, siły rynkowej oraz wartości znaku towarowego „Grante”, które następnie mogłyby zostać potwierdzone opinią biegłego korzystającego z wiedzy specjalnej.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomii przedsiębiorstw na okoliczność wysokości szkody jaką powód poniósł w wyniku bezprawnego wykorzystywania należącego do powoda oznaczenia Grante na rynku (...). Opinia biegłego na taką okoliczność jest dowodem zbędnym, gdyż powód nie udowodnił aby pozwany bezprawnie wykorzystywał należące do powoda oznaczenie Grante na rynku (...).

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A.N. na okoliczność wskazania szczegółów współpracy oraz jej zerwania z pozwanym jak i przejawów naruszania znaku towarowego „Grante”. Dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Pozwany nie zaprzeczył, że do 2016 roku strony łączyła umowa sprzedaży, a sprawa nie dotyczy roszczeń z tej umowy. Bez znaczenia są zatem szczegóły współpracy i jej zerwanie, których to okoliczności faktycznych powód nie przedstawia, a miałyby zostać ewentualnie sądowi wyjawione dopiero przez świadka, a więc wbrew przepisowi art. 258 k.p.c. Przejawy naruszania znaku towarowego „Grante” i to dowodzone zeznaniami świadka są także bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Powód nie udowodnił w pierwszej kolejności, że służy mu prawo ochronne na znak towarowy słowno-graficzny „Grante” na obszarze P..

Sąd oddalił wniosek powoda o otwarcie zamkniętej rozprawy na nowo. W myśl art. 316 § 2 k.p.c. rozprawa powinna być otwarta na nowo, jeżeli istotne okoliczności ujawniły się dopiero po jej zamknięciu. Powód nie wskazał na zaistnienie takich okoliczności, a zmiana podstawy prawnej dochodzonego roszczenia po zamknięciu rozprawy do takich okoliczności nie należy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

I. Naruszenie prawa ochronnego powoda na słowno-graficzny znak towarowy „Grante”

Zgodnie z art. 153 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej (tekst jedn. Dz. U. z 2017 roku, poz. 776, dalej p.w.p.) przez uzyskanie prawa ochronnego nabywa się prawo wyłącznego używania znaku towarowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na całym obszarze R. P.. Udzielone prawa ochronne na znaki towarowe podlegają

wpisowi do rejestru znaków towarowych (art. 153 ust. 1¹ p.w.p.). Czas trwania prawa ochronnego na znak towarowy biegnie od daty zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym. Ochrona nabyta przez udzielenie prawa na znak na mocy konstytucyjnej decyzji Urzędu Patentowego następuje bowiem ze skutkiem ex nunc (od daty zgłoszenia znaku). Wynika to wprost z treści art. 153 ust. 2 p.w.p. Używanie w obrocie znaku towarowego bez rejestracji i bez zgłoszenia nie ma żadnego znaczenia w punktu widzenia przepisów p.w.p. Powód nie zgłosił w Urzędzie Patentowym RP znaku towarowego „Grante” i ostatecznie sam zauważa brak podstaw prawnych do żądania ochrony na podstawie przepisów p.w.p.

Przed datą wytoczenia powództwa Urząd Patentowy RP decyzją z 29 czerwca 2016 roku odmówił powodowi udzielenia tymczasowej ochrony znaku towarowego słowno-graficznego Grante zarejestrowanego 15 października 2015 roku w WIPO pod numerem IR. 1268434 oraz decyzją z 16 marca 2017 roku potwierdził całkowitą odmowę tymczasową i odmówił powodowi ochrony znaku towarowego słowno-graficznego „Grante”. Powód nie zauważył, że sam fakt rejestracji międzynarodowej znaku „Grante” IR. 1268434 przez WIPO nie przesądza automatycznie o uzyskaniu przez ten znak ochrony na terytorium P.. A tylko ta okoliczność mogła być podstawą powoływania się przez powoda na to prawo.

Rejestrację międzynarodową znaków reguluje Porozumienie madryckie dotyczące międzynarodowej rejestracji znaków z 14 kwietnia 1891 roku, do którego P. przystąpiła 18 marca 1991 roku (Dz.U. z 1993 r., nr 116, poz. 514 i 515) oraz Protokół do Porozumienia madryckiego przyjęty 27 czerwca 1989 roku, który w P. obowiązuje od 1 kwietnia 1996 r. (Dz. U. z 2003 r., nr 13, poz.129). Za pomocą jednego postępowania uzyskuje się ochronę na znak w kilku wybranych państwach na całym świecie (będących stronami Porozumienia lub Protokołu), jednakże w każdym takim państwie ochrona znaku jest niezależna od jego ochrony w pozostałych państwach. Znak międzynarodowy może być chroniony na terytorium Polski pod warunkiem uznania przez Urząd Patentowy RP ochrony takiego znaku na zasadach określonych w art. 152¹ i nast. p.w.p. W takim wypadku P. musi być krajem wyraźnie wskazanym we wniosku o rejestrację znaku międzynarodowego, a w dalszej kolejności Urząd Patentowy RP musi wydać - w ciągu 12 miesięcy (według Porozumienia) lub 18 miesięcy (według Protokołu) od daty wyznaczenia ochrony - noty potwierdzającej uznanie, podlegającej przesłaniu do Biura Międzynarodowego WIPO - art 152⁶ ust. 1 p.w.p. Do czasu takiego uznania rejestracja międzynarodowa znaku z wyznaczeniem jego ochrony na P. ma w P. jedynie skutki zgłoszenia krajowego. Dopiero decyzja o uznaniu na terytorium P. ochrony międzynarodowego znaku towarowego powoduje, iż znak ten staje się częścią

(...) porządku prawnego i może być przedmiotem skutecznej ochrony na gruncie przepisów p.w.p. Zgodnie z postanowieniami Porozumienia Madryckiego, rejestracja międzynarodowa daje taki efekt, że ochrona znaku towarowego w każdym państwie będącym stroną Porozumienia jest taka, jakby dany znak został zarejestrowany w tym konkretnym państwie (art. 4 ust. 1 Porozumienia Madryckiego i art. 4 ust. 1 Protokołu Madryckiego. Uznany w Polsce znak międzynarodowy wywiera takie same skutki, jak krajowy znak towarowy. W przypadku prawa z międzynarodowej rejestracji znaku uznanej w Polsce uprawniony może podnosić roszczenia z tytułu tego prawa od daty ogłoszenia o uznaniu ochrony w Wiadomościach Urzędu Patentowego - art. 152¹⁶ p.w.p.

Powód, nie posiadając skutecznego na terytorium P. prawa ochronnego na znak towarowy „Grante” dla towarów w postaci soków owocowych, nie ma we wskazanym zakresie legitymacji procesowej materialnej.

II. Dokonanie czynów nieuczciwej konkurencji na szkodę powoda.

Zgodnie z art. 1, ustawa z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2018 roku poz. 419, dalej u.z.n.k.) reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej, w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów. Nie może jednak być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania przez przedsiębiorcę dominującej pozycji rynkowej - tak między innymi Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30/09/1998 r. sygn. akt I ACa 281/98, Apel.-Lub.1999/1/1, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 11 lipca 2002 roku, w sprawie I CKN 1319/00, OSNC 2003/5/73.

Prawo konkurencji hołduje zasadzie *priori tempore potior iure*. Udzielenie ochrony zmierza do zabezpieczenia słuszych interesów tego przedsiębiorcy, który poniósł określone nakłady na zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu i promocję określonego produktu, czy na rozpoznawalność jego oznaczenia. Warunkiem uzyskania ochrony jest w każdym przypadku wykazanie pierwszeństwa rynkowego oraz zaistnienie okoliczności wskazanych w rozdziale 2. u.z.n.k. lub deliktu tam nieujętego, ale odpowiadającego hipotezie art. 3 ust. 1. Stosownie do art. 3 ust. 1, uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek:

1. czyn ma charakter konkurencyjny,
2. narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta,
3. jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Sąd podziela powszechnie przyjęty w doktrynie i orzecznictwie pogląd, iż przepis art. 3 w ust. 1 w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy w ust. 2

wymienia przykładowo niektóre czyny, typizowane dodatkowo w art. 5-17, które należy wyklądać tak, że ogólne określenie i przepisy czyn nieuczciwej konkurencji uszczegóławiające pozostają w następujących relacjach:

- wymienione w ustawie czyny nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17, jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1,
- wymagania określone w definicji art. 3 ust. 1 odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17, a klauzula generalna pełni funkcję korygującą w stosunku do przepisów szczególnych. Gdy dany stan faktyczny, formalnie, spełnia przesłanki z art. 5-17, w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust. 1 (np. bezprawności, sprzeczności z dobrymi obyczajami), uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji nie jest możliwe.

W razie dokonania czynu nieuczciwej konkurencji, przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać m.in.:

- 1) zaniechania niedozwolonych działań;
- 2) usunięcia skutków niedozwolonych działań;
- 3) złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie - art. 18 ust. 1 u.z.n.k.

Sąd, na wniosek uprawnionego, może orzec również o wyrobach, ich opakowaniach, materiałach reklamowych i innych przedmiotach bezpośrednio związanych z popełnieniem czynu nieuczciwej konkurencji. W szczególności sąd może orzec ich zniszczenie lub zaliczenie na poczet odszkodowania - art. 18 ust. 2 u.z.n.k.

Zgodnie z przepisem art. 10 u.z.n.k. czynem nieuczciwej konkurencji jest m.in. takie oznaczenie towarów lub usług, które może wprowadzić klientów w błąd co do pochodzenia (ust. 1), a także wprowadzenie do obrotu towarów w opakowaniu mogącym wywołać skutki określone w ust. 1, chyba że zastosowanie takiego opakowania jest uzasadnione względami technicznymi (ust. 2). Oceny naruszenia reguł uczciwej konkurencji na gruncie art. 10 dokonuje się stosując odpowiednio reguły oceny naruszenia znaków towarowych.

Przepisy u.z.n.k. chronią interesy gospodarcze uczestników obrotu rynkowego. Podmiot powołujący się na w/w ustawę musi rzeczywiście uczestniczyć w obrocie gospodarczym. przy czym oczywistym jest, iż uczestnictwo to dotyczyć musi rynku (...). Do realizacji przesłanki naruszenia lub zagrożenia interesu prawnego przedsiębiorcy jest wymagane wykazanie bezpośredniego niekorzystnego wpływu (naruszenie) lub ryzyka takiego

wpływu (zagrożenie) na sytuację gospodarczą podmiotu wywodzącego swoją legitymację na podstawie przepisów u.z.n.k. Powód nie prowadzi w P. działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 z późn. zm.) – nieobowiązująca, a obecnie w rozumieniu art. 3 ustawy z 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646). Powód jest przedsiębiorcą zagranicznym, a wobec nie prowadzenia działalności gospodarczej w P. pomiędzy nim a pozwanym brak jest wspólnego rynku, w konsekwencji działalność pozwanego nie stanowiła zagrożenia dla interesów powoda.

Powód zarzucał pozwanemu popełnianie czynu nieuczciwej konkurencji na szkodę powoda – art. 10 ust. 1 u.z.n.k. oznaczanie towarów, które może wprowadzić klientów w błąd co do pochodzenia. Na uzasadnienie tak sformułowanego roszczenia powód przytacza jedynie, że:

"W realiach niniejszej sprawy oznaczenie „Grante” jest stosowane na rynkach wielu krajów (m.in. (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...)), pozwalając na odróżnienie wyrobów powoda od wytwarzanych przez konkurencję. „Grante” kojarzy się powszechnie z produkcją naturalnych soków z owoców granatu, nie wytwarzanych z koncentratu, pochodzących z Azerbejdżanu".

Powód nie udowodnił roszczenia wynikającego z art. 10 u.z.n.k., w szczególności nie udowodnił reguł oceny naruszenia znaków towarowych takich jak: zdolność odróżniająca posiadanego oznaczenia, pierwszeństwo użycia go w obrocie, a przede wszystkim ryzyka konfuzji, które przesądza o naruszeniu. Powód nie wskazał jakie oznaczenie używane przez pozwanego narusza jego interes gospodarczy, nie przeprowadził jakiegokolwiek analizy porównawczej oznaczeń (w ogóle nie wskazał o jakie oznaczenia chodzi), nie wyjaśnił w jaki sposób zachowanie pozwanego godzi w działalność przez niego prowadzoną i wprowadza w błąd. Powód przede wszystkim powód nie udowodnił, że towary wprowadzane do obrotu przez niego i z jego oznaczeniem są obecne na rynku (...). To, że pozwany kupował do 2016 roku od powoda soki owocowe i wprowadzał do obrotu w P. nie oznacza, że powód na tej podstawie jest obecny na (...) rynku w dacie wniesienia pozwu i w dacie wyrokowania. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji ma służyć eliminacji nieuczciwych zachowań rynkowych, nie zaś stwarzaniu barier w obrocie. Ustawa nie tworzy jakiegoś prawa podmiotowego do oznaczenia odróżniającego lecz eliminuje ryzyko konfuzji. Jeżeli więc powód nie wprowadza swoich towarów z określonym oznaczeniem w P., a więc nie używa oznaczenia w obrocie, nie ma ryzyka konfuzji. Nie można w takim przypadku mówić o naruszeniu interesu przedsiębiorcy, co jest przesłanką dochodzenia roszczeń na podstawie art. 18 u.z.n.k. Ma rację pozwany podkreślając, że aby można było uwzględnić jakiegokolwiek

roszczenie na podstawie art. 18 u.z.n.k. muszą być spełnione nie tylko przesłanki określone w przepisach określających szczegółowo na czym polega czyn nieuczciwej konkurencji (art. 5-17e), ale łącznie ze spełnieniem tych przesłanek muszą istnieć w chwili orzekania także przesłanki określone w art. 3 ust. 1 u.z.n.k., tj. działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, które zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta bądź narusza go – por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 maja 2006 roku, I CSK 85/06, LEX nr 189860.

Powód wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. nie udowodnił dochodzonego roszczenia opartego na przepisach p.w.p. oraz u.z.n.k. toteż Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. Powód przegrał proces i jest zobowiązany zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty na które składa się opłata za czynności radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 2 pkt 7 (10.800,00 zł) i § 8 pkt 19 (1.680,00 zł) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 roku poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, łącznie 12.497,00 zł.

SSO Ewa Dietkow